

betale og bevilge vores del af de penge, der skal til, for at det her kan lade sig gøre.

Med andre ord: Vi kan ikke støtte SF's beslutningsforslag. Tværtimod ønsker vi at støtte ministerens aktstykke.

Formanden:

Ordføreren for forslagsstillerne, hr. Villy Søvndal.

Villy Søvndal (SF):

Formelt juridisk er der ikke noget forkert i beslutningsprocessen, det vil jeg gerne anføre, men det forekommer mig at være underligt ud fra enhver anden betragtning end den formelt juridiske, at man først ombygger en kaserne til en 30 mio. kr. og derefter tager stilling til, om den skal anvendes til det, som man søger pengene til. Det synes jeg sådan set at almindelig logik tilsiger.

Jeg har også bemærket, at flere ordførere har syntes, at det var en naturlig rækkefølge først at sige: Hvad vil man? Diskuterer man først, derefter bevilger man pengene, og så sætter man i stand? Det er den ene del af begrundelsen for, at vi godt ville have, at debatten flyttes herved i Folketingssalen.

Den anden del af debatten drejer sig om det sikkerhedspolitiske. Efter den kolde krigs afslutning opstod der jo en debat i NATO, der hed »hvad er den nye fjende, hvad er NATO's nye rolle«. Der blev lavet aftaler, 4+2-aftalen i sin tid med Rusland, der bl.a. skitserede ordningerne for det tidligere DDR. Det er altså ganske interessant læsning at se det skift, der er sket fra slutningen af 1980'erne og starten af 1990'erne og frem til slutningen af 1990'erne, et skift, der igen udpeger en fjende. Hensigten med den her dannelse er vel, at det skal forholde sig til en eller anden teoretisk mulighed for en fremtidig fjende. Er det så svært at forstå, hvorfor man laver den her gruppering? Det er vel derfor, russerne har reageret meget nervøst på det her.

Jeg synes, det er svært at se det her som andet, end at man hænger fast i det gamle billede af Rusland på trods af de forandringer, der har fundet sted. Rusland er i dag et demokratisk land, Rusland afholder valg, der respekteres, og Rusland har i dag en forholdsvis fri og uafhængig presse. Det er dog demokratisk ganske store fremskridt. På trods af det synes jeg, vi er vendt tilbage til et gammelt billede, der svarer til det, der var under den kolde krig.

Derfor opfatter vi det her som et forkert sikkerhedspolitisk svar, og det er selvfølgelig grunden til, at vi også er optaget af en korrekt beslutningsprocedure.

Til det har der så været forskellige svar. Den socialdemokratiske ordfører, hr. Jeppe Kofod, gjorde rede for, at det er nødvendigt for Polens fulde og tidlige integration i NATO, altså et bidrag til at sikre Polens hurtige optagelse. Det har vi som bekendt forskelligt syn på.

Jeg tror, det var hr. Hans Engell, der anførte, at de polske budgetter i øjeblikket er ved at blive tilrettelagt, så man kan leve op til de nye krav. Man afsætter de fornødne midler til forsvarsopbygningen, hvilket omvendt er udtryk for, at de midler, der i virkeligheden burde anvendes til social udvikling, til miljømæssig afvikling af nogle af de alvorlige kriser i Polen, bindes i stadig stigende grad til oprustning i de tre nye NATO-lande. Men det er klart, at det er det, vi ser afgørende forskelligt på, og det er også derfor, vi når frem til forskellig konklusion på det her punkt.

Hr. Hans Engell svarede jeg i de korte bemærkninger, men jeg mener stadig væk, at det er katastrofalt, at man i så ringe grad er opmærksom på russernes sikkerhedspolitiske interesser, ikke fordi Rusland skal diktere Danmark, hvilken sikkerhedspolitik vi skal føre, men fordi det lader sig ikke gøre at opbygge en europæisk sikkerhedsstruktur, der for alvor giver sikkerhed først og fremmest i de udsatte områder, f.eks. de baltiske lande. Det lader sig ikke gøre at opbygge den struktur, medmindre Rusland er en ikke kun nødtvungen partner, men en aktiv partner i det her løb. Der synes jeg vi forskertser nogle muligheder, også med det her forslag.

Jeg forstod på hr. Arne Melchior, at han havde det interessante synspunkt, synes jeg, at hvis forsvarsministeren via forskellige lodninger af tendenser rundt omkring har sikret sig et flertal, så behøver man ikke være så optaget af folketingsdebatten. Det synes jeg måske ikke er så pænt et syn at have på Folketinget.

Endelig til hr. Jørgen Estrup, som det jo var voldsomt svært at få en debat med, man blev klogere af: Det synes jeg er ærgerligt, fordi jeg mener – jeg kan se, hr. Estrup ikke er her længere – at De Radikale specielt må være optaget af at lave en struktur, der i tilfælde af krise og krig binder mere end en tredjedel af de danske styrker til en bestemt opgave, i en situation, hvor vi sidder i en Forsvarskommission og skal